

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Ismerjük meg ősi, szép viseletünket!

Huedin-i népviselet.

Ilyen ruhában öltözködnek az asszonyok, leányok ünnepi alkalmakkor — annyi különbséggel, hogy a leányok leeresztett hosszú hajukba pántlikát és fejükön pártát viselnek.

1937. MÁRCIUS
10.

V. ÉVFOLYAM
8. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

Jöhet még hó, jöhet jég is,
De a télnek vége mégis.
Az idő bár surtyi, tavasz,
Közeledik a szép tavasz.
Egyszer csak azt vesszük észre,
Fű került az alvó rétre,
Aztán virág borul rája,
S a nap meleg fénysugára...
Fű, lomb, virág: tavasz sora.
Örülj neki jó cimborá!
Örülj, de ne bízd el magad!
A föld soká nyirkos marad...
A naptárunk azt mutatja:
Tavasszal van Szent György napja!
Vágyfázz mindig Szentgyörgyre!
Addig ne ülj le a földre!
Mert a télvíz alattomban
A meleg föld alatt ott van.
És még árthat — úgy lehet...
Bélhurttal kárt tehet!

Uj Cimborá hírei.

A Zizi c. meseoperett előadására nagy izgalommal készülődnek a kis cimborák. A próbák már javában folynak. Száznál is többen szerepelnek a darabban, gyermekek felnőttek vegyesen. Április 8-án d. u. 5 órai kezdettel mutatja be az Új Cimborá Zizit, amelyre jegyeket már előjegyezni lehet. — A szülők figyelmét már most felhívjuk a Magyar Színházban előadandó meseoperettre.

Itt alant közöljük a mesejáték rövid összefoglalását:

Zizi.

I. felvonás.

Zizi, a földbirtokos gögös, elkényeztetett kislánya, vendégségbe hívja barátnőit. Amíg Kati, a szobalány az uzsonnához terít, Zizi büszkélkedve mutogatja játékszereit az álmélkodó barátnőknek, akik Nórát, egy boltos leányát kivéve, mind Zizihez hasonló hengegő, nagyralátó gögös teremtések.

Az uzsonna alatt bevetődik egy kéregető koldusasszony gyermekével. Alamizsnát kér. De Zizi szívtelenül kikergeti.

— Szívtelen, gögös teremtés vagy, aki a Jó Istent is nem egyszer megbántottad — az érdemeid szerint fogod elvenni jutalmadat.

A kis leányok megdöbbenve néznek egymásra. „Ostoba koldusasszony!” mondja Zizi fitymálva. „Azt hiszi megijedtem. Tudjátok mit! — szól a barátnőkhöz, — kimegyünk az erdőbe epret szedni.” A kis lányok az új ötlet hallatára elfelejtik előbbi szorongó érzésüket és mindnyájan indulnak az erdőbe.

A koldusasszony, aki nem volt más, mint a tündérek királynője, kiadja a parancsot az aranyszárnyu pillének és a darazsaknak, hogy az erdőben megjelenő Zizit elfogják.

II. felvonás.

Mire az elfogatás megtörténik, a tündérek s az erdő összes lakói már összegyülekezve várják Zizi megjelenését, akire a tündérkirálynő ítélete vár. Zizinek kezébe adják a varázstükröt, amelyben visszatükröződik kinek-kinek az egyénisége a megérdemelt alakban és formában. Zizi egy cifra, szép piros színű mérges gombát pillant meg a tükörben. Ez egyszersmind a királynő ítéletét is jelentette. Zizit a darazsak megragadják és elviszik. A királynő ítélete szerint mindaddig mérges gombaként kell az erdőben élnie, amíg valaki nem akad, aki az emberek közül a lelke üdvösségéért és megváltásáért imádkozik.

III. felvonás.

Az erdő lakói: a gombák, törpék, virágtündérek lassan már megtudják Zizi történetét s félve kerülnek el a helyet is, ahol van. Bár az édesapja s a kastély népe, de még a falusiak is az egész erdőt tűvé teszik érte, nem is sejtik, hogy a Galóca ruhájában ő rejtőzik.

A kis hengegő, gögös, nagyralátó barátnőket lelkük mélyéig megrázza a Zizi eltünése. Él-e valahol vagy meghalt? Senki sem tudja. Amikor az eltünés évfordulója eljön, a barátnők összebeszélnek, hogy kimennek az erdőbe, ahol Zizit utoljára látták. Ujra tavasz van és újra nyílik a gyöngyvirág. Az erdő épp olyan, mint egy évvel ezelőtt, csak egy nagy mérges galóca virít ki az egyik bokor alól. A kislányok Ziziről beszélgetnek. „Tudjátok mit, — mondja az egyik kislány, — köszönjük meg a jó Istennek, hogy időt és alkalmat adott a megjavulásunkra s imádkozzunk a Zizi lelkéért is.”

És ez az ima oldja fel a varázslatot. Az imádkozó kislányok egyszerre meglepetten látják a közékük lépő Zizit. Ugyancsak az évfordulóra jön Zizi édesapja is a kastély népével. Öröm és meglepetés, amikor meglátják az elveszettnek hitt leánykát. A nagy örömben táncra kerekedik az erdő minden lakója, végül a kastély népe is.

A királynő ítélete nem volt hiábavaló. Zizi visszatérése után egész más élet indult a kastélyban.

Itt a tavasz!

Ragyogó nap az égen
Várunk, várunk már régen,
Kis hóvirág integet,
Erdőn, mezőn, hegy megett.

Lanyha szellő muzsikál,
A fa ága táncot jár,
Pattan a zöld rügy is már,
A csibe sem sokat vár.

Ezüst halak játszanak,
Vigan csobog a patak,
Dalos madár csicsereg,
Itt a tavasz gyermekek!

Holstein Mária.

Március.

Meseországban egy napon, hogy hogyan, megszökött tizenkét törpe. Pajkos, gonoszkodó csöppségek voltak, egyszer kilopózkodtak, az országukat körülölelő tenger partjára és onnan átugráltak egy olyan úszó szigetre, amelyet az ár egy nagy öserdőből szakított le s hajrá, nekivágtak rajta a végtelen Óceánnak.

Hanem a rossz kis törpe vitézek nem hoztak semmi jót az általuk megszállott szigetre. Nem dolgoztak semmit, csak örökös csinyeken törték fejcskéiket. Követtek is el annyi rosszaságot, amennyit csak éppen ki tudtak gondolni. Hajókat esaltak szirtek felé, apró lidércfényeket küldve a legvadabb tengeri viharok alkalmával a sziklapartokra, ahol aztán zátonyra futottak az elesábitott hajók.

A kis szigetükre megpihenni leszálló vándormadarakat parittyáikkal mind lelőtték, a halászbárkákat kilyukasztották, vagy egy csomó halat rablánera fűzve maguk után csalták velük a gyanutlan halász népet, hogy aztán a cápák birodalmába vigyék, ahol szegények vesztüket lelték az éhes ragadozó nagy halak között, amelyek csónakjaikat szerteszét törték, fölfalva szegény embereket.

Az úszó sziget tizenkét törpéje réme lett hajósoknak, halaknak, madaraknak. De a jó Isten megsokallta gonoszságaikat és egy szép napon a sziget közepén, amint éppen haditanácsot tartottak a kis gonoszok, elsüllyesztette őket. Egy nagy buborékba kerültek a törpék, a buborék fölé pedig egy kristályvizű tó képződött.

Nó, törhették a fejüket, ott lent nem ártottak semmi élőlénynek!

De lett is ijedelem, bánat — sőt megbánás is. Könörgésre fogták a dolgot, ígértek javulást, csak kegyelmet nyerjenek.

A jó Isten látta, hogy igazán megbánták gonoszságaikat, megengedte, hogy minden hónapban feljöhet egy más-más törpe. De ám többé nem lustálkodhattak. Mindeniknek dolgozni kellett, azt, amit éppen az a hónap megkívánt.

Igy kapta a tizenkét törpe a hónapok nevét. A legokosabb közöttük Március volt, vala-

mikor a legrosszabb. Mikor Márciusra került a sor, gondosan kikéfélté lengő szakállát s ruháját, úgy jött fel a tó alól a földre.

Március körülnézett, szót fogadtak-e neki testvérei? Január szép fehérre havazta-e a tájat, megetette-e a didergő madárkákat, rejtékhelyeket készített-e nekik, simára csiszolta-e a tó jegét?

Februárnak hasonló kötelességei voltak, de ráadásul ide-oda nyargalva, szeleket fakasztott, lerázva a fákról a száraz galyakat, megbolygatva a Tél mozdulatlan dermedtségét.

Ekkor aztán Március is dologhoz látott, barátságot kötött a napsugarakkal, lecsalogatta őket a földre, azok enyhítették a hideget. A jégkéreg elolvadt, a tó vize kezdett szép zölden csillogni, a szorgalmas Március ültetni, majd ápolni kezdte a hóvirágokat.

Ibolyát is ültetett, mosolyogva gondolva, hogy április testvére virágot fakaszt majd az elültetett bokrocskákon, mire rákerül a sor, mert hiszen addig kinyilnak az illatos kék virágok.

Március szorgalmas munkával igyekezett előkészíteni tavaszi testvérei dolgát. Fejében kész volt mindenik hónap beosztott rendes munkája. Csak az fájt neki, hogy az ő egy hónapján kívül, nem láthat többet a tó vize alól. Pedig minden munka az ő terve szerint megy, ő veti el nehéz munkával a tavaszi búzát, amelynek aranyos, ringó kalászeit nem láthatja meg. Nagyon sóhajtott és könnyes szemmel nézett az égre, majd lehajtotta a fejét és imádkozni kezdett.

A jó Isten meghallotta eme gyarló kis teremtménye sóháját is, lenézett és ime, a gonosz csinyeket kovácsoló kis koponyában csak szép és jó gondolatokat látott. A törpe irgalmatlan, vad szívében kötelességtudás váltotta fel a gonoszságot. Nézte a lehajtott fejű, imádkozó Márciust, majd egy intésére szétvált a tó vize, a burok helyén egy kis faházikóban tizenegy törpe örvendezett a szabadságnak. Mindenik törpe egy más és más hónap nevét viselte.

Boldogan szaladt testvéreihez Március, ezután egymás munkájában is gyönyörködhetnek, segíthetik egymást. Hálát adtak a jó Istennek a kis törpék, hogy olyan jó volt hozzájuk. Azóta dolgos kis kezeiket csak segélynyújtásra használják. Nem bántanak semmit és senkit — boldogok, hogy megtanulták a kö-

telességtudást, mert azóta sem idejük, sem kedvük nincs rosszban törni fejcskéiket.

Március megtanította őket imádkozni is, nem csak dolgozni és most szép lassacskán irányítják kis szigetüket vissza Meseországba, hogy elhagyott testvéreiket is jóra oktathassák.

E. Ónody Rózsai.

Szerencse fel!

Ijúsági regény. — Irta: Horváth Sarolta

(2-ik közl.)

Egy-egy meredek hegyoldalon, olyan magasan, hogy játékházikónak látszik, magános pásztorlak állt. Aki abban lakik, tiszta, fehérlelkű ember lehet — ha nem is a mi nyelvünket beszéli. Olyan magasra nem hatolhat fel az emberi gonoszság és elégedetlenség. De hamar eltűnik a kis lak és újra sziklák közt robot a vonat. Egyszer még megáll s a fiúk boldog izgalommal szedik le a csomagokat a polcokról. Már itt vagyunk a Bóli barlangnál s ezután a kis bányaváros következik. Érdeklődéssel nézik a barlang kisebbik száját s már el is határozták, hogy a vakáció egyik alkalmas napján ide is kirándulnak. Egy kanyar, egy éles fűtty s már meg is állt a vonat a szép, nagy állomáson, ahol ember ember hátán tolong. Két boldog kis diák szeretettel függ anyja nyakán. Egyforma szeretettel; pedig az egyik fehérarcú úriasszony, a másik pedig egy könnyesszemű, barnaarcú, feketekezdős, fáradt bányászné. De ki tudja eldönteni, melyiknek szívében van több szeretet és aggodás?

II.

A vendég.

Jobb barátokat el sem lehet képzelni, mint Harmati Zoli és Kelemen Lajos. Pedig Zoli két évvel idősebb, mint Lajos. Nincs olyan nap, hogy a kis egyszobakonyhás bányászlakásban meg ne jelenne a csinos, mindenkire mosolygó Zoli. Ilyenkor a Lajcsi barátunk arca is vidám s elindulnak ketten, hogy bejárják a város vadregényes környékét. A Zoli édesanyja, amikor fiának uzsonnát csomagol, sohasem felejtkezik meg Lajcsiról, akit úgy szeret, mintha tulajdon fia volna. De a kis gimnázistában is annyi a ragaszkodás és a szeretet a Harmati család iránt, hogy megérdemli a viszontszereket. Különösen a kis Jutka kedves előtte, aki most is olyan jó tanuló, mint egy évvel ezelőtt. A vakáció minden napja csupa örömmel volt eddig tele, de nagyobb kirándulásokat még nem tettek, mert Zolinak egyik, Székelyföldön

lakó barátját várták, aki még sohasem volt a fekete vidéken. A régi kollégiumban egy osztályban járt Zoli Lőrinczi Domival, aki csakhamar megszerette a jó, komoly fiút. Már elsős koruktól tartott a barátság s még eddig csak Zoli látogatta meg otthonában Domit és már alig várta azt a napot, amikor itt, az édes szülői hajlékban kezét szoríthat kis barátjával.

A júliusi nap egyik meleg órájában végre megkapta a régen várt sorokat, amely azt tudatta vele, hogy kedden a reggeli vonattal megérkezik a régen várt vendég. Igazi izgalmas gyorsasággal multak az órák a várya-várt napig. Persze, Lajcsi volt az első, aki megtudta a nagy ujságot. Órákig ültek a Harmatiék árnyas kertjében és egyébről sem beszéltek, csak a vendégről. Jutka azt ígérte, hogy főzni fog neki mindennap és ezután ő fogja kitakarítani a fiúk szobáját is. Kirándulni mennek, messze, fel a legmagasabb hóval fedett hegyecsúcsig, elmennek a szorosig, amelyet annyi idegen látogat. Megnézik a Bóli barlangot, amely a völgy lakóinak kedves kiránduló helye. Fürdenek majd a friss hegyi folyóban, amelytől az egész völgy a nevére kapta. Végül pedig lemennek a bányákba, a fekete ország szívébe, amelynek köszönhetik a vidék lakói a kenyeret, a mindennapi fekete, vagy fehér kenyeret. Százszor, meg százszor elmondták mindezt egymásnak; egymás szájából vették ki a szót és mégis újra és újra érdeklődve hallgatták egymás csevegését.

Szép napsütéses reggelen robotott be a nagy hegyi mozdony a vadszőlős állomásra, ahol három pirosarcú gyermek várta a negyediket. Még a szívük dobogása is elállt egy percre: Jaj, ha mégsem jött el! De nini! Már leng is a zöldbársony diáksapka, már cseng is a friss, vidám fiúhang s négy boldog gyermek frissen ül az állomás mögött várakozó autóba. Jutka kíváncsi szemmel méregeti az új jövevényt. Nó, szó ami szó, derék fiú! Szélesebb a válla, mint a Zolié, pedig az is derék gyerek. Gesztenyebarna, hullámos haja alól két szürke szem mosolyog elő. Mindenre kíváncsi, mindenki és minden érdekli. Legjobban a bá-

nyákba vágyik. Azon vitatkoznak, milyen mély lehet a bányá. Erre különböző vélemények alakulnak ki. Jutkát ki is nevetik, mert azt mondja, hogy ő is le fog menni a fiúkkal a legmélyebb, legsötétebb részekbe is. Be sem fejezhették a megkezdett beszélgetést, máris megállt az autó a Harmati-villa rácsos kapuja előtt. Zoli ugrott le elsőnek s boldogan vezette be vendégét a kertbe, amely olyan nagy és szépen gondozott, hogy parknak is beillene. Jutka mindjárt szeretné megmutatni virágait is, de Zoli, mint jó diák, tudja, hogy előbb egy kis elemőzsiáról kellene gondoskodni. Sietve tartanak hát a rózsával és borostyánnal befuttatott fehér ház felé, melynek tornácán kedves mosollyal, meleg szeretettel fogadja a kis vendéget Harmati néni. Mondanom sem kell, hogy farkasétvággal látnak hozzá a reggelihez. Azután sor kerül mindenre. A Jutka virágaira, a Zoli állataira s még arra is marad idő, hogy Lajesiék kis házába is átszaladjanak. Ott is illendően megbámulnak mindent. Kacagnak a kis Katón és Gyurkán, akik ikrek és most tanulnak beszélni. Persze, a dolognak az lett a vége, hogy Lajesi visszament ebédre Harmati-ékhoz, mert Jutka azt mondta Kelemen néni-nek, hogy az ebéd sem esik jól nélküle.

Soha vidámabb ebédet nem ettek Harmati-éknál, mint ezen a júliusi napon. Domi falusi fiú volt s a náluk szokásos táncokról, lakodalmakról, bálokról beszélt. Ebéd után még a csürdögölőt is eljarta a Jutka legnagyobb örömére. Még Harmati bácsi is élvezettel hallgatta a talpraesett székely fiú eleven előadását és sajnálkozva vett tőlük búcsút, amikor a sziréna hangja kötelességére emlékeztette. De megígérte a fiúknak, hogy a legközelebbi szép napon kirándulni viszi őket. Jutka is velük mehet, mert ez az első kirándulás nem lesz fárasztó. A fiúk óriási csatakiállással vették tudomásul és köszönték meg ezt az ígéretet.

Ebéd után bevonultak a fiúk közös szobájukba és hozzáláttak a Domi holmijainak elrendezéséhez. Jutka óvatosan rakta a szépen kivasalt holmikat a polcos szekrénybe. De milyen nagy volt a boldogsága, amikor a bőrönd fenekéről szép kötésű meséskönyv került elő úgy az ő számukra, mint a Lajesi számára. Persze, a könyvespolcra is vizsgálat alá került s Domi örömmel állapította meg, hogy sok olyan könyve van Zolinak, amit ő nem olvasott. Így aztán hamar eltelt a délután és Lajesinak haza kellett mennie. Megállapodtak abban, hogy a holnapi napon bejárnak a várost, megnézik nevezetesebb épületeit s ha idejük lesz, még meg is fürödnek a folyóban.

A szép holdvilágos estén kint ültek a verandán. Domi hazagondolt hálás szívvel. Édesapja, jóságos édesanyja és öt testvére jutott eszébe, messze Székelyföldön. Mintha álom lenne mindaz, amit ma átélt. Az utazás a magas hegyek közt, a szíves fogadtatás, a szőke Lajesi, a fehér kis Jutka és a komoly, barna fűrtös Zoli vonultak el előtte. Bágyadtan hunyta be a szemét. Csilingelő kacagást hallott, mire ijedten ugrott fel. Még mindig a verandán ültek és most mindenki őt nézte, mert elaludt. A Jutka nevetése zavarta fel s szégyenkezve kért bocsánatot, mire Harmati néni mindnyájukat ágyba kergette. A fehér párnák közt aztán édes, mély álomba merült. Álmában lent járt a föld alatt, sötét, nehéz levegőjű folyosókon. Félig meztelen alakok mellett haladt el, akik Davy lámpák halvány világa mellett órási csákányokkal fejtették a fekete tömegből a fekete gyémántot: a köszönet. Tovább ment. Patkányok, kígyók síklottak el előtte s ő borzongva húzódott a fal mellé. De a fal megbillent s ő zuhant, zuhant, feltartóztatlanul az ismeretlen mélységbe.

(Folytatjuk.)

Dr. Kopasz kalandjai.

Írta és rajzolta: Nagy Kató.

14.

Dr. Kopasz előtt megnyílt a szabadulás útja. Persze a menekülés nem ment olyan könnyen. A hatalmas pukkanás odacsalta a békákat, akik a menekülő üldözésére indultak. A kiváló tudós pedig menekült, ahogy a lába bírta, azaz akarom mondani, ahogy Brekeka király lába bírta (a maga göthös emberi lábain nem is nagyon menekülhetett volna el.) Az izgalmas menekülés után, miután hallotta, hogy üldözői, mint vesztik el nyomait, megkönnyebülten rogyott le egy kőre s boldogan suttozta: Megmenekültem!

Nyakig eladósodva.

Irta: Nagy Kálmán

Az egész uccasorban nincs még egy olyan deli szál legény, mint a szomszédék fia, János. A fényes, rámás csizma, és a sonkanadrág, úgy megfeszül rajta a prémes, zsinóros bekecs olyan nyalkán kerekedik válla felé panyókára vetve, olyan huszárosan, sujtásosan, hogy a lovat is mindjárt odaképezed alája.

Prüszkölő, táncoló, délceg paripát; fényeset, mint a csillag, oly sötétet, mint a holló s oly tüzeset, mint a sárkány.

Derék, szép, katonának való legény János. Nem is tudom, miért nem veszik be soronkívüli katonának, mert, ha nincs is éppen huszonegyéves, de ide s tova elmúlt négy és féléves. Bizonyára megfelelne már a katonasorban, mert olyan rangosan, peckesen szokott le s fel masirozni a házuk előtt, egy tűzérkáplár sem különben.

Egész nap masirozik, gyakorlatozik János. A többi gyerekeket legfelsőbb parancsnoksága alatt tartja s azokat igazgatja, rendezgeti, menetszlopba fejleszti s vezényel nekik rekedt hangon, amint az iskolás gyerekek cserkész-parancsnokától hallotta.

Különösen azóta élénkült meg János tevékenysége, mióta az uccasorkon felállították a vízvezeték szivattyús kútját. Azóta János rendszeresen fuvarozza édesanyjának az ivóvizet. A nagyanyját is váltig faggatja: „nem szomjazott még meg nagymama, hogy hozzak magának vizet?” — s már viszi is a kis pléhkannát és parádés masirozással hordja, szállítja szüntelenül, szakadatlanul a vizet.

Kancsóját ügyesen odahelyezi a csap alá, két kezével belecipaszzkodik a szivattyú karjába, csizmáit felhúzza a levegőbe s hintázza, lóbálózva engedi a vizet. Az egész testsúlya alig elegendő ahhoz, hogy lenyomja a szivattyú fogantyúját. Mikor megtelik a kis kannája, piros arca ragyog a gyönyörűségtől, kék szemei nevetve kandikálnak ki a ménkü nagy báránybőr sipka alól. A hideg idő beálltával akkora prémes süveg tornyosul János fejébúbján, mint amilyen nagy ő maga.

De vannak Jánosnak eredetibb ötletei is. A minapában már kissé elunhatta magát a vízhozásban és éppen erőgyűjtő szünetet tartott. Meghúzódott csendesen a kapu fövében; alig látszott ki a földből, de a szeme állása és az, hogy a balkeze hüvelykujját szájában felejtette, kétségtelen bizonyítékai voltak annak, hogy János erősen gondolkodik. Nemsokára felállott, és izgatottan kezdett sétálni le s fel a kapu előtt. Majd hirtelen mozdulattal sarkonfordult s mint akinek határozott gondolata támad, el-

indult a fűszeresholt irányába. Tíz perc múlva már sunyin oldalgott vissza, kezéből apró pirtasak hegye kandikált ki, szája gyanusan mozgott, csemcegett, nagy kék szemei pedig szinte nevettek a gyönyörűségtől. Meglapúlt ügyesen a kapufélfa mellett, mint nyulacska a buzában s vígan élvezte a tilos édességet. Két ujjá közt egy szem piros cukrot tartott s lassan nyalogatta, szopogatta, hogy tovább tartson. Kis piros nyelve még pirosabb lett a cukortól. Egészen zavartalan mégsem lehetett a mulatósága, mert csakhamar megjelent előtte a lelkiismeret a nagyapja vasvillabajusza képében. Csak a félszárnya lebbent meg az uccaajtó nyílásában, de Jánosnak már ettől is torkán akadt a nyelve, pedig ezúttal szokatlan szeliden szólt rá nagyapja:

— Gyere be János!

János ott állott pirosan, kezeit gyorsan háta mögé rejtve, ijedten nézve nagyapja torzonborz ábrázatára. Szemeiben a bűn tudatára jutott lelkiismeret borzadása villogott:

— Nem megyek, — szólt, miközben egészen lángrollobbant az arca.

— Há mért nem jössz? — türelmetlenkedett csodálkozva a nagyapa, — gyere, ne inszaltasd magad, mert eszünk!

— Nem megyek, — reszketett János — mert nem merek. Nem merek bemenni, — nyögte alázatos büntudattal — mert édesapám megöl. Már tisztán állott előtte, hogy rossz fát tett a tüzre s előre irtózott az apai szigor következményeitől.

— Há mit csináltál, — nyitotta kerekre szemeit öregszülője — hát mér félsz, hogy megöl apád?

— Azért... azért, mert... mert nekem kontóm van, — nyögte ki János most már sírásra görbülő szájjal.

Nagyapja bajusza végén már ott táncolt a mosolygás fényes napsugara s torkát is csiklandozta a nevetés visszafojtott hulláma, de kívülről szigorú arcot vágott s megkezdte a rendszeres vallatást kemény, rövid mondatokban:

— Hún kontóztál?

— A Lajos böttyába, — vallott a kis bűnös, mint a karikacsapás.

— Mennyi a kontód?

— Egy lej.

— Mit vettél?

— Festékes cukrot.

— Hogy kérted?

— Bementem s aztán mondtam, hogy kérek egy lejre cukrot s aztán mondtam, hogy írják

fel az édesapám kontójára... Itt már ellenállhatatlan erővel tört ki belőle a sírás és könnyörgő arccsokáját szepegeve fordította nagyapja felé.

Az öreg, aki alig tudott visszatartani egy kis halvány mosolygást, sietett befejezni az „ügyet”, előkotorászott egy lejt s kemény intellemmel adta át Jánosnak:

— Na nesze, itt a pénz, fizesd ki a kontódat, de vigyázz, többet ilyent ne tégy, mert most az egyszer nem mondom meg apádnak, de ha még ez előfordul, az apád éppen meg fog nyúzni. Hát te adósságokba vered magad? Te vásárolsz

az apád hitelére? Vigyázz János!... Azzal már be is húzta maga mögött az ajtót s olyant mosolyodott, hogy a könnye is kicsordult.

János nagyholdogan sompolygott pénzzel a kezében, hogy töröltesse magát az adósok listájából, de tiz perc múlva már nagy titokzatosan sompolygott nagyapja mellé, kezébe csúsztatott egy lejt s fülébe súgta:

— Már nem kell a pénz nagyapa, mert azt mondta Lajos bácsi, hogy azt a cukrot csak úgy adta... de azért ne mondja meg édesapámnak, mondta restelkedve...

Katóka a konyhán.

Járvány miatt bezárták a Katóka iskoláját, ami pár heti vakációt jelentett. Katóka elhatározta, hogy ezt az időt valami komoly háztartási munkára fordítja. Megkérte édesanyját, hogy ezalatt ő kezelje a tejet.

— Meg akarom tanulni, — mondta nagy határozottsággal. — Már sok mindent megfigyeltem és arra kérlek, csak akkor szólj bele, ha valamit rosszul csinállok.

— Szeretem, kis lányom, ha ilyesmit meg akarsz tanulni. Tehát csak rajta! Az életben majd hasznát fogod venni.

A vakáció első napján Katóka még mélyen aludt, mikor édesanyja elszúrta a friss, habos tejet. De másnap már korán a konyhában volt, hófehér kőtenyékével maga előtt és nagy komolyan végigszagolt minden tejesfazekat s amelyikről úgy találta, hogy nem elég friss szagu, azt hamuval és forró vízzel kiforrázta.

Édesanyja mosolygott magában; tetszett neki a dolog kezdete

Ezután elszúrta a tejet, ügyelve, nehogy elcseserélje a tejszűrőt a levesszűrővel.

Az ozsonnához tejet forralt, de előbb hideg vízzel kiöblítette a lábast, mert akkor nem ragad forrás közben hozzá a tej.

A tejesszékere nyból kiszedte a már megaludt tejet és helyette berakta szép sorba a frissen szűrtet.

Vékony pléhkanállal leszedte a megaludt tejejről a felső, vékony réteget, a tejfelt s csinos bögrébe szedte, ügyelve, hogy az aludttej ne kerüljön közibe. Az aludttejet egy nagy zománcos fazékba öntötte és befedve, feltette a tálmelegítőre, hol másnapig finom turó képződik belőle. A tejfölből két litert egy négyliteres ugorkás üvegbe töltött, jó erősen bekötötte lantornával és azt is a melegítőre tette. Ott kellett elérje az a hőfokot, amikor kevés rázás után már kiáll a vaj, mert hideg tejfölből nehezen válik ki.

Külpülőgép nem volt a háznál, mert eladásra nem készítettek vajat.

Másnap egy ritka vászon zacskóba lyukas kanállal berakta a túrót és a zacskót feiakasztotta, hogy a savó lefolyjon. Alája tálat helyezett, hogy a savó ne csinaljon tócsát.

A savót betöltötte a malacok ételébe és elégedetten nézte, mint lökdösik egymást a vályunál a torkos mangalicák.

Katóka gondja arra is kiterjedt, hogy a fejtőedények gyakran ki legyenek forrázva és a fejtőkendő tiszta legyen.

Néha — a háznál felesleges tejfelt és túrót piacra küldte, hol valósággal elkapták a jól kezelt és jóízű készítményeket.

Ebből a pénzből vett az anyja Katónak sok hasznos apróságot, de legfőbb jutalma a munka öröme és édesanyja csókjai voltak.

Édesanyja örült, hogy kislányának olyan jó megfigyelő képessége van, egyszer sem kellett figyelmeztetni, hogy ezt, vagy am azt elfeledte megtenni.

Gál Lajosné.

*

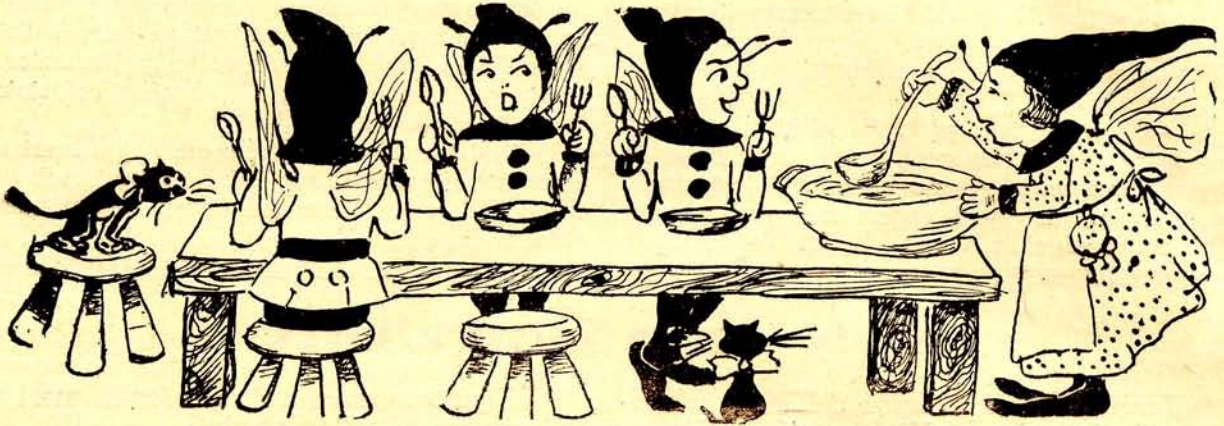
Azt hisszük, az effajta cikkek különösen a vidéken élő kis cimboráinkat érdeklik majd, amely cikkekre majd az édesanyák fogják felhívni leánykaik figyelmét.

Úgy, hogy azt gondolom, hogy a leányos mamák óhaját tolmácsolom, amikor a cikk szerzőjét, a kedves Lina nénit arra kérem itt nyilvánosan, hogy hasonló irányú cikket máskor is írjon az Új Cimborának.

Szerkesztő.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Cseh szlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Törpék ebédje.

Hosszú asztal megterítve, villa, kanál, tányér
 Három törpe — jaj de éhes! — enni akar
 Rontom, bontom — minden áron!
 Nó, hát lurkók, — tányért ide! amíg el nem
 És azután, ha elfogyott, három lurkó vígan

Rontom, bontom, vígan neves!
 Így mondja ezt törpe mama, s rend nagyon
 Törpe ország apró népe csak jól tanul Erdő-
 Rontom, bontom, Erdőháton!

László Marcella.

A szívek dala.

Szavaló-kórusra írt vers. — Írták: Nemes Nagy Lajos és Márta.
 Szerzők minden jogot fenntartanak maguknak.

Magyarázat: Lk. = leányok kara.

Fk. = fiúk kara.

1. kl. = első kislány.

2. kl. = második kislány.

Kk. = közös kar.

Állandó orgona kíséret.

- Lk. Csillagok fénye lassan sápad
 Opálos ködök bíborba gyúlnak
 Hajlik a földre szivárvány szőnyeg
 S rajta angyalok hada ballag...
- Fk. Bíboros ködből szótt
 Szivárvány szőnyegen
 Angyalok hada ballag... (Zene)
1. Kl. Angyalok hada zenélve ballag...
 Lk. A zenét szárnyakon viszi a szél
 Fk. A hajnali szél...!
 Lk. A szél
 Fk. A szél
2. Kl. A szél...
 Lk. Illatos szirmokból vetett puha álmat
 Harsonás hírnökök vállukon emelnek
 Rajta a Szeretet, Jóság és Tisztaság

Érező szíveit

Hozzák az embernek...!

Fk. A Szeretet, Jóság és Tisztaság szívét
 Égi ajándékkul, szivárvány szőnyegen
 Harsonás angyalok
 Hozzák az embernek...!

1. Kl. Szívek dalát zengi a hajnali szél...!

Fk. Az illatos szél

Lk. A szél

Fk. A szél

2. Kl. A szél...

Lk. És honnan égi szó le a földre érhet

Ott megáll a menet... eláll a szél...

S angyalok hírnöke a bíbor ég alatt

Tiszta csengő hangon az emberhez
 beszél...

Fk. Angyalok hírnöke

Égi izenettel

Mélységes csend között

Emberhez beszél...

1. Kl. A csendben halkul a hajnali szél...

Fk. Eláll a hajnali szél...

- Lk. A szél
Fk. A szél
2. Kl. A szél...
3. Kl. Amit a szívtelen közöny (Zene szünet.)
Összetört s gögijében megvetett...
— Síró panaszra, — megbocsátva —
Küld az Ur nektek érző szíveket...!
- Lk. És az ég ragyogó szivárvány hídjáról
Hullatni kezdték a szíveket...
Fk. Melegen érző, dobogó szíveket...
1. Kl. Lehull a Szeretet, Jóság és Tisztaság
szíve
Fk. Hull, hull...
Lk. Hull, hull...
2. Kl. Csak egyre hull...
- 1—3 Kl. Oh, szólalj meg szeretet érző szíve...!
1. Kl. És a szeretet hulló szíve szól
Fk. Szól
Lk. Szól
2. Kl. Szól... (Zene.)
4. Kl. Eljöttem hozzád égi hazámból
Illatos álmon, angyalok hoztak...
Eljöttem ember, hogy kebledben
dobogjak...
Hogy érezd, hogy nincsenek
Nagyobbak, —
Mindenki egyenlő a föld felett
Kinek lelkében él a Szeretet...
Eljöttem hozzád égi hazámból
Sóhajod hallatszott odafent...
Fájt, hogy küzd és szenved az ember
Szeretet nélkül, ki boldog nem lehet...
Fájt, hogy a sárba tapossa
Lekének legszebb gyöngyszemét...!
S a szeretet varázsereje helyett...
Csillogtatja ádáz, acélos fegyverét...
Pedig hiába gyűjt fegyvert halomra...
Hiába fut a csalfa pénz után.
Hiába eszik a tudás fájáról...
Mindez csak muló földi kincs esupán...
Fk. Mindez csak muló földi kincs esupán...
Lk. Földi kincs esupán...
4. Kl. Ember...! Tárd ki a kebledet...!
Hol szíved lángjai világot gyűjtsanak...!
S a cél izzófényű örök tűzében...
Találd meg Istent s önmagad...!
Akik között a törvény csak egy lehet...!
A világot megváltó örök szeretet...!
- K. K. A világot megváltó örök szeretet...!
Lk. Megváltó szeretet...
1. Kl. S amint a szív bevégzi csodás dalát
Megszólalnak az égi harsonák.
És a halkuló, lágy akkorddal...
Felhők kúsznak bíbor fodorral...
Fk. Felhők kúsznak
Lk. Bíbor fodorral
2. Kl. Bíbor fodorral...

- 1—3 Kl. Oh, szólalj meg Jóság érző szíve...!
1. Kl. És az égi Jóság hulló szíve szól...
Fk. Szól
Lk. Szól
2. Kl. Szól...
5. Kl. Ember, én a Jószív vagyok...!
Lelkedbe viszem a jóság szellemét.
Tőlem veszed az égi adományt:
Hogy miként enyhísd a szenvedést...!
S amíg te testvéredre törsz vakon...!
S öldöklő vágyad fennen hirdeted...!
Addig én mosolygó arccommal bízva
Felemelem az uccán elesett síró
gyermeket...!
Amíg te elnézed közönnyel, hogy a
nyomor
Miként üti fel vámpír fejét...!
Addig én, hogy ne lássa, ne tudja
senki...
Megosztom valakivel kenyerem felét...!
És hol az életre bánatfelhők hullnak
Hozom az öröm-madarak dalát...!
Letört lelkeknek szárnyakat adok...
Elnémítom a harcok zaját...!
- K. K. Elnémítom a harcok zaját...!
Lk. A harcok zaját...
5. Kl. S egy bánatos gyermek síró szavára
Megragasztom az eltört hajás babát...
Dalomban benne van az egész élet...!
Könny, kacagás, nyomor és remény.
Szenvedés után a vigasztalás,
Sötét éjjelünk után a fény...!
Lelkedben az énem, mint fény
világít...
„Légy jó mindhalálig...!”
- K. K. „Légy jó mindhalálig...!”
Lk. Mindhalálig...
(Folytatjuk.)

Tavaszdők...

*A fűz ágán megjelent a barka,
Bárány béget, mindenféle tarka.
A cinege átkiált a tájon:
— Jön a tavasz, alig-alig várom!*

*Az ág hegyén megjelent a barka,
Vigan csereg kertekben a szarka,
A madárral versenyt dalol minden,
Bú, gond, bánat, elröpül most innen.*

*A harangszó felcseng most a völgyben,
Minden ragyog ünnepi örömben.
A templomból messze száll az ének,
„A jó Istent híven szeressétek.”*

Móráné Ősz Rózsa.

Bemutakozó.

Mint régi olvasója az Új Cimborának, ezennel én is bemutatom magam. Nevem Csáky Ica II. gimn. o. t., a satumarei ref. leánygimnáziumba járok. Az Új Cimborának hűséges olvasója vagyok. Olvasgatni szeretek, de legjobban mégis hegedülni. Már magyar nótákat is tudok játszani. Minden kis cimborát szeretettel üdvözlök.

Toborzó.

A téli toborzóversenyre már nem fogadunk el több gyűjtést, mert a versenyt a mai számmal lezárjuk.

Akik még a héten küldtek be toborzást, azt még bevesszük, de már a mai naptól kezdve csak a nyári, új toborzóversenyre vesszük be a küldött toborzást.

Most már minden esetre örülhetnek azok, akik toboroztak, mert ha az első díjat nem is kapják, valami ajándékot mind kapnak. Könyvet, vagy virágmagvakat vagy más ajándékot.

Legutóbbi toborzásunk: Nagy Jenő Bravov, aki Rothmann Pált, Szabó Gézát, Fejér Ádámot, Belle Jucit, Ambrus Mancit, Fodor Gézát és Szabó Kálmánt toborozta be. Fehér Ili, aki Csendes Zsuzskát, Veér Klárát és Nagy Bözsit toborozta be. Szabadi Babuka és Ősi București, aki Kovács Richárdot és Olgát toborozta be.

Játék is, rajz is.

A múlt év nyarán kezdtük meg a játékok készítését. Először közöltük az öltöztető babát, aztán ruhákat a babának, majd állatok készítemi módját közöltük, az új évben pedig bútorok készítését.

Természetesen nem azért közöljük a játék-mintákat, hogy csak megnézzétek, hanem, hogy el is készítsétek.

Aki szeret játékkészítéssel foglalkozni, nagy korában is lehet játékkészítő, sőt még játékgyáros is.

A kislányoknak sem árt az öltöztető baba mintáit kiszabni, megfesteni s ráöltöztetni a babára, mert ezzel tanulnak s az ízlésük fejlődik. Most még papírból készítünk babaruhákat, ha Isten segít — egy év, két év múlva igazi anyagból.

Nos, most azt szeretnénk tudni, hogy az eddig közölt játék-minták alapján hányan készítettek maguknak játékokat, leányok és fiúk? Ezt írja meg ki-ki. Amennyiben azt látjuk, hogy kevesen érdeklődnek „A játék is, rajz is” rovat iránt, akkor a rovatot be fogjuk szüntetni.

Régen nem szabtuk már új ruhát az öltöztető babának, amelyet, ha nektek tetszik, ezennel kereszteljük el Mici babának.

Minthogy iskolaidő van, szabjuk Mici babának egy kis iskolai ruhát. Ez jól fog neki állani. Sötétkék színes ceruzával ki is lehet festeni. A többit, hogy milyen ruhát csináljunk még Mici babának, kosztümöt a tavaszra, vagy báli ruhát? Azt majd írjátok meg ti!

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Stadium” könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Kecskeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Fáy Árpádka IV. el. o. t. Az új rejtvényt te is megfejtetted. Amint látom, a megfejtés jó, így a sorsoláson részt is vesz. — *Szabadi Babuka és Őcsi.* Leveleteket megkaptam. A kiadó bácsi utána nézett az ügyeteknek. Azért nem kaptatok meg a számokat, mert az új címet nem írtátok meg, így a lapok a régi címre mentek mindig. *Ezért üzenjük nektek is, és minden új cimborának, hogy ha lakást változtatnak, vagy más helyre mennek iskolába, a kiadóhivatalnak azonnal írják meg a változást.* Babuka, te már a II. elemibe jársz és a Tiszteendő Nővérekhez jársz. Románul, franciául, németül tanulsz, a bizonyítványod jó volt. Örültek is bizonyára kedves szüleid. No, írj máskor is Babukám! — *Pataki Béla III. el. o. t., Boldizsár Lili VII. el. o. t., Petrovay Szabolcs III. el. o. t., Balogh Árpád IV. el. o. t., Wágner Tibor V. el. o. t.* Rejtvénymegfejtések beérkezett, a rovatvezető már át is vette őket. — *Petrovay Szabolcs III. el. o. t.* Uj rejtvényt is küldtél be. Egész ügyesek az általad szerkesztett rejtvények. Rendjén sorra is kerülnek. — *Wágner Tibor V. el. o. t., Makó Imre VII. el. o. t.* A ti új rejtvényeitek is a rovatvezető vette át. — Látom *Makó Imre*, hogy a szerkesztésben is megállod a helyed, nem csak a megfejtésben. Ugyiszintén *Wágner Tibor* is. — *Léderer Évo II. g. o. t.* Te voltál az első az összes cimborák közül, aki a *Meséből valóság* c. regény körkérdésre megfeleltél. Remélem, hogy a többiek is kedvre és bátorságra kapnak ezek után és megírják a körkérdésre a válaszukat. A megfejtésed a sorsoláson részt vesz. Az új rejtvényt a rovatvezető vizsgálja majd felül, hogy jó-e?

Bethlen Katinka. Sajnálom, hogy nem láttalak, mikor bent jártál városunkban. A szép koresolya mutatóványok engem is érdekelték volna. A „Mosoly országa“ valóban nagyon szép darab, érdemes arra, hogy bárki megnézzé. A betegség bizony rossz hír, különösen, ha járványos betegségről van szó. Hála Istennek, hogy túl vagytok rajta. Az új rejtvények sorra kerülnek. A szabástervezések is jók. — **Balogh Árpád IV. el. ot.** Bemutatkozó leveled a fényképpel együtt sorra fog kerülni. Amint látom a rejtvényfejtéssel is megpróbálkoztál. No csak előre legényke! — **Reha Bertalan.** Rejtvénymegfejtésed jó. Rajzod a madárkával beérkezett. A kiállításon részt is fog venni. — **Fitori Zoltán VI. el. ot.** Uj rejtvényed átadtam a rovatvezetőnek. — **Boda Gabriella.** Az új rejtvény ügyes, így most már sorra is kerülhet. — **Márk Annuska III. el. ot.** Vártam Annuskám a bemutatkozó leveledet, de eddig hiába vártam. Pedig földiek vagyunk kis cimborá — s össze kell tartanunk. Ugy ám! Pedig tudom rólad, hogy ügyes kis lány vagy, csak ép-

penhogy a bátorságod hiányzik. No legközelebb megírod azt a bemutatkozó leveledet úgy-e? — **Szekernyés Márton és István.** Ugy látom a buzgó rejtvényfejtők közé tartozol. A pótlórejtvény jó s a betűrejtvény megfejtése is. No irjatok máskor is! — **Schwimmer Gabi.** Sajnálattal olvasom, hogy beteg voltál s a nagy szindarab előadásán emiatt nem szerepelhatsz. No, sebuaj, rendezünk még máskor is előadást, azon majd szerepelhatsz, ha kedved lesz hozzá. — **Ullmann Ági IV. el. ot.** Mindkét leveled megkaptam. Valóban nemcsak ígérted a hűséges ragaszkodást, de lám állod is. Ezt szeretem Ágicám. Az ilyen gyerekekből lesznek az egész emberek ha megnőnek. Az új pótlórejtvényed jó, a rovatvezetőnek át is adtam. — **Wagner Tibor.** Te is a kitartó rejtvényfejtőkhöz tartozol. Legutóbbi munkádat, amelyen dolgoztál, átadtam a rovatvezetőnek. — **Bartha Béla és Magda Baraolt.** Megfejtések beérkezett. Látom a jó rejtvényfejtők közé tartoztok. Máskor azonban, ha 1.50 bélyeget tesztek a levélre s úgy külditek mint nyomtatványt, nem szabad lezárni a levelet, nyitva kell küldeni, mert különben az Uj Cimborát büntetik meg. — **Szabadi Babuka és Őcsi.** Mindig örömmel olvastam Babukám a leveleteket. S azt szeretném, ha minden hónapban írjátok egy-két levelet. Mennyi sokat javulna az irásokat és mennyivel jobb volna a helyesírástok! Anyukától nagyon kedves, hogy olyan sok dolga mellett is segít nektek a levélírásban. De az lesz még csak a nagyszerű, mikor ti minden segítség nélkül fogtok nekem írni. Most toborozatok is. Ez már olyan nagy dolog, hogy ezért a Szentjánosbogár-rend kitüntető érdemrendjét érdemlitek meg. — **Adler Évike IV. el. ot.** Oh, oh Évikém beteg voltál. Bizony nélkülöztünk a próbákon. De most már jöjj fel rendesen minden próbára, mert kár lenne, ha kimaradnál. A szerep most már mindenkinek ki van osztva. — **Reiff Jancsi III. g. ot.** Leveledből meglepetéssel látom, hogy nem Ciuc-ban vagy, hanem Brasov-ban. Így mindenesetre közelebb vagy szüleidhez. Kertészkedni nagyon szeretsz. No, küldünk is virágmagvat az idén nektek. Ugy látom, hogy egész komoly irányu dolgokkal foglald el magad. Lepkegyűjtési szenvedélyed egy kis tudós-fiókára mutat. Valóban értékes és szép lehet ez a gyűjtemény, ha már 500 lejt ígérték érte. — **Szóts Huba Levente III. g. ot.** Ezt már szeretem hallani, hogy ti a tg.-sácues-i cimborák nem hagyjátok magatokat a rejtvényfejtésben. Itt vagy mindjárt te is. Egy bokrétára való új rejtvényt küldtél be. Ugy látom mindenik jó. A rejtvény-olimpiászra el is visszük. Azonban, ha időd lesz rá, dolgozd ki még egyszer de tussal. Ceruzával nem jó írni, amellet, hogy illetlen is, elmosódik. Már pedig az Uj Cimborá minden beérkező levelet megőriz.

Öntöző versike.

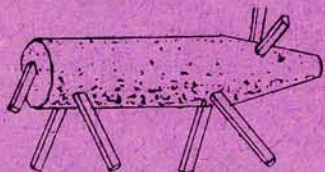
(Nagyobb fiúknak.)

Barna lányok, szöke lányok:
Piros rózsák, tulipánok!
De szeretném, ha örökké
ilyen frissen virulnátok.
Hadd legyek én kertészetek,
ki megöntöz benneteket
jó illatú rózsavízzel
Húsvét napja eljöttével.
Jutalmul... hm... mit is kérjek?
Piros tojást? Édességet?
Mindkettőből van már bőven
A zsebben s a zsebkendőben.
Mást kérek! Kitaláljátok?
Virágtól egy szál — virágot!

L. Ady Mariska.

Hogyan lehetünk disznótulajdonosok?

Nó gyerekek, ha megcsináljátok a faze-
kat és a lábast, van már miben főzni, sütni,
de nincs mit a lábasta tenni. Falun nem min-
dig lehet húst kapni, most még csirke sincs,
de elég hideg van, még lehet disznót öl-
ni. Beh jó is az a lesi-pecsenye! Hogy legyen mit
leölni, készítsünk egy kis disznót.

Veszünk egy hosszabb dugót. Sörös üveg-
ben sokszor van ilyen. Az egyik végét jó éles
késsel körülfaragjátok, de nem egészen he-
gyesre, mert a disznó orra kissé lapos. Ker-
tünk egy néhány szál elhasznált gyufát. Min-
deniket kettévágjátok és meghegyezitek. Ha
van már hét darab, négyet beszúrtok a du-
góba, a rajz szerint, úgy, hogy azok, mint a
disznóska lábai, úgy álljanak. Aztán két rö-
videbbet a disznó feje tövébe beszúrtok, hogy
fülei legyenek, végre egyet a meg nem fara-
gott végébe szúrtok be, hogy farka is legyen
a disznónknak. Végül a fülek elé a dugóra
tintával két pontot rajzolunk, mert a disznó-
nak szeme is van.

Ezzel készen is vagytok. Ha a disznótok
nem röfög, visítsatok ti helyette! Estére pe-
dig disznótort rendezünk, ha megnő a malac.

Mohalyi bácsi.

FEJTÖRŐ

1. Szórejtvény.

Beküldte: Reiff Jancsi III. g. o. tan.

Nem gyöngé ^{a a} arat
a

2. Betűrejtvény.

Beküldte: Tanka Geyza, Turda.

szerszám	Turda CFR Cluj	z z z
----------	----------------------	-------

Megfejtési határidő: 1937 március 25. A meg-
fejtők között ajándékokat sorsolunk ki.

Az előző számból kimaradt megfejtők és nyer-
tesek neveit alább közöljük:

Megfejtést küldtek be: Pataki Béla, Léderer
Éva, Tanka Geyza, Jakab Ilonka, Reiff Jancsi és
István, Szóts Huba Levente, Boldizsár Lilike, Ba-
logh Árpád, Wagner Tibor, Bagiu Sándor, Mi-
hály Barna, Iszlai Erzsébet, Matild és Jenőke, Al-
bert Magdi, Deésy Árpád, Henter Lajos és Pi-
roska, Izsák Rózsika, Szilágyi Erzsébet és Dezső,
Jónás Kató, Fogarassy Elemér, Hercz Elli és
Ócsi, Fáy Árpádka, Cseterki Lajos, Konez Rózsá,
Derecskey Sándor, Bándy Csaba, Ullmann Agi,
Szócs Lajos és Berki Károly.

Jutalomban részesültek: Reiff Jancsi és Pisti,
Iszlai Erzsébet, Matild és Jenőke, Fogarassy Ele-
mér, Derecskey Sándor és Deésy Árpád.

Humor.

Ede szorgalmasan tanula a másnapi lec-
kéjét: Az ezüst bizonyos savak hatására meg-
feketedik a levegőn, de a réz is elveszti fé-
nyes színét és oxidálódik, úgyszintén az ólom
és a vas is, amely megrozsdásodik.

— Igen, szakította meg a tanítást Péter
bácsi. — Az ezüst megfeketedik, a vas roz-
sdás lesz, de mi történik a kis afrikai fekete
gyerekekkel, ha a Vörös-tengerbe esik?

— Az vörös lesz! — válaszol Ede gyor-
san.

— Nem találtad el! — mosolygott Péter
bátya, mert a gyerek nem veres, hanem vizes
lesz.

La Vojo c. eszperantó gyermeklapból.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj